

forslaget også peger på, at Socialdemokraterne bakker op om det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Fru Lone Møller, tredje og sidste.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Måske lever hr. Henrik Vestergaard og jeg i to forskellige verdener. Der, hvor jeg en gang imellem befinder mig, har man store problemer. Der har man hverken mulighed for at finde ud af at komme ind på hotline, hjemmeside eller har overskud af ressourcer til at rekvirere et rejsehold.

Kl. 17.10

Der er ingen tvivl om, at overvægtige børn i dag meget ofte befinder sig i familier, som i forvejen har brug for hjælp. Det er ikke hos de ressourcestærke, der godt kan finde ud af at lave nogle ordentlige madpakker til deres børn.

Mener hr. Henrik Vestergaard så virkelig, at fordi vi har en hotline, hjemmeside og et rejsehold, har vi løst et problem, hvor samtlige eksperter, også eksperter, som bestemt ikke har en socialdemokratisk holdning, klart gang på gang siger, at det er en alarmsituation? Det kan ikke være rigtigt, at man ikke har andet at byde på end en hotline, en hjemmeside og et rejsehold.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jamen de tre ting er jo lige præcis en støtte til, at der så lokalt kan laves nogle ting. Jeg har da ikke læst fru Lone Møllers forslag på den måde, at de 75 mio. kr. skulle bruges til at bespise folk med ernæringsrigtig mad, men jo netop til at inspirere dem.

Vi har en forskellig strategi for, hvordan vi får ernæringsrigtig mad i hjemmene, ude på skolerne og i institutionerne, og derudover kommer der en handlingsplan mod fedme.

Jeg ved ikke, om vi lever i hver sin verden, men man kunne jo lade være at tale forbi hinanden og så i fællesskab sige, som Socialdemokraterne selv skriver, at forældre har et ansvar for deres børns ernæring, og vi hjælper til med den ernæringsviden, vi har, inspiration og flytten viden rundt, så man ikke opfinder den dybe tallerken to steder i landet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Fru Lone Møller som ordfører.

Lone Møller (S):

Aldrig før har der vel været så stærk fokus på vores kostvaner. Vi bliver bombarderet med råd om, hvordan vi skal holde vægten nede. Der er efterhånden ikke ret mange madvarer, som vi kan få fingrene i, uden at vi også kan få en light-udgave.

Vi ved fra undersøgelser, at danskerne rent faktisk er begyndt at nedsætte mængden af fedt i maden, men alligevel oplever vi, at både børn og voksne bliver tykkere og tykkere. Især for børnene har det alvorlige konsekvenser. Op mod 30 pct. af de danske børn er i dag overvægtige, og der er ingen tegn på, at denne fedmeepidemi er ved at stilne af. Tværtimod er de traditionelle livsstilssygdomme ved at bevæge sig ned igennem aldersgrupperne, så man i dag kan se forstadier til gammelmandssukkersyge hos børn helt ned til 10 år. Sukkersygen er kun den første budbringer af et væld af følgesygdomme, der snart vil invadere den danske ungdom.

Vi står i den forfærdelige situation, at vi snart risikerer at have en generation af børn og unge, der vil leve kortere end deres forældre. Det kræver altså handling, og det kræver politisk handling.

Når det nu er sådan, at 30 pct. af de danske børn er overvægtige, så mener jeg ikke, som jeg også sagde før, at vi som Christiansborgpolitikere blot kan læne os tilbage og mene, at det er andres ansvar, at det er forældrenes, det er skolerne, det er daginstitutionernes, eller at det måske er det enkelte barns skyld.

30 pct. tyder på, at der er noget helt galt med den måde, vi har indrettet vores samfund på. Det har vi været medvirkende til alle sammen. Det er bare for at tage den med, hvorfor vi ikke har gjort noget i de 9 år, vi har siddet i regering, for det har vi rent faktisk gjort.

I stedet for at have et samfund, hvor de unge spiser sundt og får den nødvendige motion, har vi fået et samfund af nemme måltider, usunde måltider, hvor det tilsyneladende ikke længere er almindeligt, at børn og unge får brugt deres krop i hverdagen.

Vi har et samfund, hvor den ernæringsmæssige dagsorden for tusindvis af børn bliver sat af pizzaen og sofaen. Det må og skal vi lave om på. Vi kan passende begynde med et måltid mad, som børnene indtager, når de ikke er sammen med deres forældre, eller rettere sagt det måltid mad, som børnene burde indtage, når de ikke er sammen med deres forældre, nemlig frokosten.

Kl. 17.15